

Slepý prohlédl a šel tou cestou za Ježíšem. (Mk 10,52)

Verš na zač. bohoslužby: Ž 46,2-3a.12

Jr 30,10-11.17-19a Žd 7, 23-25

Mk 10,46-52 Uzdravení slepého u Jericha

Verš k obětování: Žd 7,26-27

Verš před požehnáním (vyslání): Fp 4,4-7

Uzdravení slepého žebráka u starobylého a bohatého města Jericha – známý příběh zázračného uzdravení Ježíšem.

(Četli jsme ho podle sepsání Marka, je zaznamenán i v Matoušově a Lukášově evangeliu – Mt 20,29-34 – 2 slepci, L 18,35-43.)

Pán Ježíš uzdravoval a uzdravuje, tělesně i na duchu, činí nás vnímavými, vidoucími tím vnitřním, duchovním zrakem. – Minule jsme si říkali, že jsou často v Bibli záporné postavy bezejmenné. Už tím, že není uvedeno jejich jméno, jsou negativně hodnoceny.

Nevidomý muž, žebrající u Jericha, má (podle Mk) jméno – Bartimaios, syn Timaiův. Je to kladná postava, je nám příkladem – ve vytrvalosti, ve víře a v následování Ježíše. Slepý chudák se nenechal okřiknout a odradit kolemjdoucími lidmi. Napomínali ho, možná mu dokonce nadávali.

On ve svém volání vytrval. Jeho víra, jeho touha byla veliká. Proto mu také Ježíš řekl: „Tvá víra tě zachrání.“

Na rozdíl od bohatého mladíka se pro Bartimaia osobní setkání s Ježíšem stává rozhodujícím mezníkem jeho života, zásadním převratem. On potom – po svém uzdravení, když prohlédl (viděl), „šel dál tou cestou za ním – za Ježíšem“, čteme o něm. Pán Ježíš pro něho znamená víc než tělesné uzdravení, víc než fyzické vidění. Bartimaios prohlédl i vnitřně, duchovně. Spatřil a poznal v Ježíšovi nejen svého „uzdravitele“ = lékaře, ale i Zachránce, mocného svrchovaného Pána i blízkého milujícího Přítel. Nemohl jinak než jít za ním. Bartimaios se rozhodl být s Ježíšem stále, napořád.

Pán Ježíš se osobně setkal také s námi – s každým, s každou z nás. Zastavil se u nás, oslovil nás. Každého z nás v jiné situaci, v jiném čase, na jiném místě, za různých okolností. Někdo z nás z okraje cesty, opuštěný a nešťastný křičel a volal (jako Bartimaios): Smiluj se nade mnou! A On nás vyslyšel.

Jiný poznal Pána ve chvílích štěstí, radosti, hojnosti – a z vděčnosti u něho zůstal.

Někdo se setkal s Kristem už v mládí, někdo ušel dlouhý a složitý úsek své životní cesty, aby ve středním nebo zralém věku poznal Boží lásku a byl jí zasažen.

Někdo hledal Boha sám, někomu ukazovali cestu druzí.

Nezáleží na tom, kdy, kde a jak jsme se setkali s Ježíšem Kristem. Důležité je, že nás oslovil a zastavil – proto jsme i dnes zde ve sboru. (Nepochopitelné je, jak nás – toto naše společenství dal zvláštními cestami a zvláštním řízením dohromady. Jak jsme se mohli a měli potkat, my lidé různého věku, odlišných povolání, dokonce z různých míst naší vlasti...)

Jsme zde, jsme u svého Pána a s ním, jsme tu kvůli němu, a už od něho neodcházíme!

Proto má nevidomý Bartimaios jméno, proto se příběh o něm dostal do evangelií a vypráví se už téměř 2000 let. Nejen proto, že ho Ježíš uzdravil, ale hlavně kvůli té poslední, důležité větě: „Hned prohlédl a šel tou cestou za ním – za Ježíšem.“ To je zdůrazněno ve všech 3 podáních, ve všech 3 evangeliích. Podle Lukáše: „Šel za ním a oslavoval Boha.“

Pojďme také za Kristem – natrvalo, navždycky, a oslavujme Boha! Je úžasné, že smíme jít za ním a s ním *společně*. Nejdeme každý sám, každá sama. Bartimaios také nešel sám, nýbrž přidal se k učedníkům, k dalším Ježíšovým posluchačům a následovníkům. Také my můžeme jít společně, opřeni jeden o druhého, za ním – za Kristem.

Amen

(Jindřiška Buttová, 12. 11. 2006 Praha4 - Krč)